

“Tijdens mijn speurtochten naar typische Brugse spreuken en gezegden, kwam ik in het bezit van zogezegde liëderschriften ofte “cahiers”, waarin heel wat oude liedjes genoteerd waren, en aangezien het ene deel dicht bij het andere aanleunde op gebied van folklore, groeide mijn interesse voor het volkslied aldus, dat spreuken en gezegden uiteindelijk zelfs naar het tweede plan verzeilden. Met deze – vaak zelfs in fonetische termen – geschreven teksten was ik evenwel niks gebaat, wanneer ik de melodie van het liedje in kwestie niet kon te pakken krijgen. Aldus begon een nieuwe speurtocht op zoek naar mensen welke mij de desbetreffende liedjes nog konden voorzingen. Op die trektochten leidde het spoor mij steevast

naar personen die de kaap van driekwart-eeuw-levenstijd reeds gepasseerd waren, waardoor ik meteen tot de bevinding kwam dat getalm uit den boze was, aangezien met het uitsterven van de generatie van toen ook de liedjes in de vergetelheid zouden geraken.”

(Willy Lustenhouwer in “De geschiedenis van het café-chantant met 249 liedjes uit oma’s tijd”, uitgeverij Grafisch Bedrijf Schoonbaert, 1987, pag. 13)